

INHOUD

- VOORWOORD VOORZITTER
- COLOFON
- LEIDERS BUIGEN ZICH OVER "POLITIE IN ONTWIKKELING"
- POLITIEWET EN POLITIEBESTEL
- A.J. MEIJBOOM VOORZITTER RAAD VAN HOOFDCOMMISSARISSEN
- POLITIECHEF: JUSTITIE TALMT UIT ANGST OM FOUTEN TE MAKEN
- KLOKKENLUIDERREGELING VOOR DE POLITIE
- BEWUST OMGAAN MET INFORMATIE
- EVALUATIE POLITE- EN JUSTIEONDERZOEK SCHIEDAMMER PARKMOORD
- HOGERE BELASTINGHEFFING TOR?
- NIEUWE AANPAK VERSLAAFDE VEELPLEGERS
- REMKES EN DRIE POLITIEBONDEN EENS OVER VERNIEUWD POLITIE-UNIFORM

APV

Voorwoord Voorzitter

"IK ZIE ALLES WEER SCHERP"

De dag dat ik na mijn staaroperatie weer aan het werk ging, bleek later een dag te zijn, die ik niet zo makkelijk zal vergeten. Dit had te maken met een van de zinnen uit mijn laatste voorwoord. Dit voorwoord heeft nogal wat commotie veroorzaakt, zoals u allemaal heeft kunnen lezen in de Telegraaf en in ons Korpsbericht.

Aan de uitdrukking "Met zo'n vrienden heb je geen vijanden nodig" heb ik in deze periode vaker gedacht.

Nu is het zo dat wij als APV en als moderne vakbond gebruik maken van Internet om onze leden op de hoogte te brengen van allerlei zaken. Het logische gevolg is dan ook dat andere mensen dit ook kunnen lezen. Ik kan dan ook met trots melden dat onze site goed wordt bezocht.

Je schrijft het voorwoord voor het Zwaailicht en dat moet aangeleverd zijn bij de redactie en dan gaan alle artikelen naar de drukker en na zo'n 4 weken ligt het Zwaailicht bij onze leden op de deurmat.

Na het verschijnen van het Zwaailicht ben ik door verschillende media benaderd om zaken toe te lichten, maar dat heb ik niet gedaan. Het artikel in de Telegraaf is verschenen. Maar daar zijn nog wat zaken aan vooraf gegaan. Maar het Korpsbericht sluit de discussie nadat één collega (die 99,0 % van de collega's vertegenwoordigt) heeft gereageerd. Hoor en wederhoor is daar kennelijk niet bekend, maar lees vooral verder en de werkwijze zal u snel duidelijk worden.

De journalisten van de Telegraaf hebben onze korpsleiding om commentaar gevraagd en daarna werd het stil en nadat ik contact heb gehad met Bart Driessen zijn de journalisten gebeld door mensen van Voorlichting en is medegedeeld dat ik alles had ingetrokken. Uiteraard ben ik weer gebeld door de journalisten en is mij gevraagd of ik alles en dus ook mijn voorwoord had ingetrokken. Dit kan maar één persoon doen. Ik sta achter mijn voorwoord en ook achter de 1 of 2 aangehaalde uitspraken. Dit heb ik ook aan de journalisten gemeld.

Ik moet hier melden dat Bart Driessen

erevoorzitter van de APV is. De naam zegt het al: het is een erebaantje met diverse privileges als bedankje voor het vele werk in het verleden. Bart zit ook in het huidige bestuur van de APV, maar heeft weinig tijd om de bestuursvergaderingen te bezoeken. Uiteraard ontvangt hij wel de uitnodigen en de notulen en weet wat er in de vereniging aan de hand is en hij kan het natuurlijk altijd vragen.

Met deze uitleg wil ik alleen duidelijk maken dat er 1 voorzitter van de APV is en dat die tevens woordvoerder van de APV is. Dus als de Korpsleiding of wie dan ook iets wil, dan moeten ze dus contact opnemen met de voorzitter.

Daarna schrijft Bart Driessen op persoonlijke titel een stukje in het Korpsbericht en onze afdeling Voorlichting probeert dit meteen geplaatst te krijgen in de rubriek ingezonden brieven in de Telegraaf. Uiteraard komt dit ook terecht bij de journalisten en die besluiten om het niet te plaatsen i.v.m. "het hoge slijmgehalte richting Korpschef" en sturen mij dit mailtje met bijlagen. Ik vraag uiteraard of ik dit mag gebruiken en dat mag.

Verder heb ik op mijn voorwoord en het artikel in de Telegraaf 1 negatieve reactie van 'n lid gehad en enkele positieve reacties met bijval en daarin ook nog wat bijzonderheden. Ik ben door vele journalisten gebeld over mijn opmerking over ons hoofd communicatie. Ik ben hier verder niet op ingegaan maar heb ze wel aangegeven dat ze die opmerkingen eens met elkaar moeten bespreken of verzamelen en dat ze dan vooral moeten zorgen dat ze bij onze Korpsleiding terechtkomen. Misschien dat deze punten besproken kunnen worden tijdens het jaarlijkse dineetje tussen de Korpsleiding en de Hoofdredacteuren en journalisten van de diverse landelijke dagbladen.

Ik blijf mijn voorwoord in het Zwaailicht schrijven op de bekende manier. Dat ik af en toe iemands ego raak hoort daar ook bij. Ik blijf mijn mening over allerlei zaken geven in de media in uw belang. Het interesseert me niet dat mensen dit niet leuk vinden, want alleen uw mening telt. Ik doe dit niet in een politiegebouw. Ik doe dit niet in uniform en voor elk interview neem ik vrij, al duurt zo'n interview maar 'n half uur. Ik doe dit ook niet om 1x per jaar

een enquête in te mogen vullen over de burgermeester, B & W en de gemeenteraad als één van de 65 belangrijke opiniemakers binnen Amsterdam. Natuurlijk is het vreemd dat uw voorzitter als enige Amsterdamse politiemanager hier wel bij zit. Natuurlijk is het vreemd dat uw voorzitter door allerlei commissies en instanties benaderd wordt om zijn mening te geven over o.a. het nieuwe politiebesteding enz.

Ik had al carrière gemaakt toen ik voor de APV in de Ondernemingsraad ging zitten en ik werd gekozen als voorzitter van deze raad. Dit is niet veranderd nadat ik ben gevraagd om me kandidaat te stellen voor de functie van voorzitter van de APV en daarna door u ben gekozen. Ik ben af en toe lastig en ik blijf lastig en ik laat me niet de mond snoeren ... door niemand.

Mvrg

Bert Verdijk
Voorzitter APV

COLOFON :

Amsterdamse Politie Vakorganisatie APV
Postbus 94735 - 1090 GS Amsterdam
tel. 06-22 71 13 22
e-mail: apv@apv.nl

VOORZITTER

Bert Verdijk: 06 - 22 71 13 22 (grip 7220)
e-mail: verdijk@apv.nl

ERE VOORZITTER

Bart Driessen: 06 - 53 65 74 93

VICE-VOORZITTER

Ronald Pronk: 06 - 51 39 12 28 (grip 7268)
e-mail: pronk@apv.nl

SECRETARIS

Hennie Goeree: 06 - 53 98 59 03
(grip 7209) e-mail: goeree@apv.nl

PENNINGMEESTER & LEDENADMINISTRATIE

Nelly Schmitz: 06 - 51 30 61 33
email: schmitz@apv

WOORDVOERDERS

Bert Verdijk: 06 - 22 71 13 22
Ronald Pronk: 06 - 51 39 12 28

RECHTBIJSTANDSCOMMISSIE

Coördinator Hans Cools:
06 - 51 45 59 59

ONDERNEMINGSRAAD

Bert Verdijk: 020 - 559 2014 DCR
Hans Cools: 020 - 559 3124 DCR
Frans Govers: 020 - 559 7858 DPM
Ron Horn: 020 - 559 1109 D1
Jan Nieuwenhuizen: 020 - 559 2673 D5
Richard Hoogenboom: 020 - 559 4430 D1
Hennie Goeree: 020 - 559 5646 DCR

RG0

Maria Borgers: 06 - 15 29 13 28

BEHEER WEBSITE

Jos Wiersema:
e-mail: webmaster@apv.nl

REDACTIE

Bert Verdijk
Hennie Goeree

Vormgeving en druk

Drukkerij Koopmans 020-497 30 70
Zwanenburg

Kopij voor het zwaailicht kunt u sturen naar:

"Zwaailicht APV"

Antwoordnummer 39222

1090 VC Amsterdam

Copyright: Artikelen of illustraties uit dit Zwaailicht mogen geheel of gedeeltelijk worden overgenomen, mits met bronvermelding. De redactie stelt het op prijs als u laat weten waar u de teksten en/of illustraties voor gebruikt.

Leiders buigen zich over 'Politie in Ontwikkeling'

Namens de Raad van Hoofdcommissarissen heeft de projectgroep 'Visie op de politiefunctie' - onder leiding van de Amsterdamse hoofdcommissaris drs. Bernard Welten - gewerkt aan het ontwikkelen van een toekomstvisie voor de Nederlandse politie. Het document waarin deze visie verwoord is, 'Politie in ontwikkeling', beschrijft in tien punten hoe de Nederlandse politie haar bakens naar de toekomst wil verzetten.

Het visiedocument is sindsdien een van de speerpunten van het SPL-programma. Sinds het najaar van 2005 buigen ongeveer 50 politieleiders zich - onder de noemer 'Verkennen en Doordenken' - over de visie op de Nederlandse politie, zoals die in de genoemde nota is beschreven. Met elkaar en anderen beginnen zij handen en voeten te geven aan het gedachtegoed erachter. In elk van de groepen is een van de samenstellers van de nota vertegenwoordigd als klankbord. De groepen gaan in 2006 door op thema's als 'legitimiteit en de samenleving', 'nodale politiezorg', 'programmasturing' en 'realiseerbaarheid / leiderschap'.

Tien punten aan de horizon

1. De Nederlandse politie wil bijdragen aan veiligheid

Zij wil zich helder positioneren in het bestuurlijke, maatschappelijke en operationele krachtenveld. Zij wil autoriteit in de publieke ruimte zijn en representant van de democratische rechtsstaat.

2. Signaleren en adviseren is een expliciete taak van de Nederlandse politie

Naast handhaving, opsporing en noodhulp heeft de politie nog twee andere taken: signaleren en adviseren. Zij geeft aan waar bestuur, OM en partners een bijdrage kunnen en moeten leveren aan het reduceren van onveiligheid.

3. Ondergeschiktheid MET gezag is richtinggevend voor de Nederlandse politie

Het is een uitdaging voor de politie om haar professionele ruimte te kun-

nen benutten mét inachtneming van de verantwoordelijkheden van gezagsdragers. Zij streeft naar (horizontale) verantwoording achteraf in plaats van sturing vooraf.

4. Het gebiedsgebonden werken blijft een leidend principe

De toegevoegde waarde van de politie zit in de 24-uursaanwezigheid in de frontlinie van de samenleving. Individuele agenten moeten kunnen variëren in handelingsrepertoire en in staat zijn om sociale actie te organiseren en andere partijen te mobiliseren.

5. Nodale oriëntatie is een noodzakelijke aanvulling op de lokale oriëntatie

Mensen, goederen, geld en informatie verplaatsten zich steeds meer van plaats naar plaats via stromen binnen infrastructuren. De politie moet aandacht besteden aan de plaats waar de veiligheid van plaatsen alleen kan worden geborgd door controle in stromenland.

6. De Nederlandse politie zet in op policing of communities

De politie wil zich binnen het concept community policing niet beperken tot wijken, buurten en lokaal gezag, maar ook de aandacht richten op gemeenschappen als het bedrijfsleven en maatschappelijke organisaties.

7. De Nederlandse politie wil informatiegestuurd werken

Waarneming en het verzamelen van informatie vormen de grondslag voor het werk in de wijk en - na analyse en veredeling - voor andere veiligheidsdoelen. De politie zet een ontwikkeling in van Informatiegestuurde opsporing naar Informatiegestuurde politiezorg (IGP).

8. Programmasturing is een adequaat middel tot samenwerking

De politie ziet programmasturing als een adequaat middel om samenhang in het veiligheidsbeleid te organiseren tussen de politie en haar verschillende partners. Bij de aanpak van veiligheidsproblemen hecht ze belang aan de volgende uitgangspunten: bestuurlijke verantwoordelijkheid, vei-

ligheidsprogramma's, resultaatafspraken en informatie-uitwisseling.

9. De Nederlandse politie vormt een concern

Steeds vaker werken politiekorpsen interregionaal en bovenregionaal samen vanuit het oogpunt van effectiviteit en/of efficiency. De politie wil intern en extern als eenheid herkenbaar zijn; één missie, visie en strategie, één CAO, tenue, opleiding, functieraster en bedrijfsarchitectuur, uniforme kaders en één herkenbaar besluitvormend orgaan.

10. Intensieve internationale politiesamenwerking is vanzelfsprekend

De politie beseft dat zij een essentiële bijdrage moet leveren aan aangelegenheden van gemeenschappelijk belang ter verwezenlijking van de doelstellingen van de Europese Unie. Internationale politieke en justitiële samenwerking heeft geen vrijblijvend karakter.

Nodale oriëntatie als aanvulling op wijkgebonden aanpak

In 'Politie in Ontwikkeling' schildert de Raad van Hoofdcommissarissen zijn visie op de politiefunctie. Een van de zaken die veel aandacht hebben getrokken, is de introductie van de nodale oriëntatie (nodus = knoop). De afgelopen twintig jaar is fors geïnvesteerd in de woongebieden, zo lezen we in het visiedocument. Daarmee heeft de vermaatschappelijking van de politie vorm en inhoud gekregen als belangrijke basis voor de legitimiteit van de Nederlandse politie, zo vervolgt de nota in een taalgebruik dat Ruud Bik omschreef als "goed geschreven, maar lastig leesbaar". Het visiedocument concludeert verder: 'De keerzijde is echter dat de politie als het ware de wijken in is gezogen en daarmee onvoldoende aandacht heeft besteed aan de geografische ruimte buiten de woongebieden en aan de opsporingsfunctie.'

Met de introductie van de nodale oriëntatie wordt de dode hoek van de wijkgebonden aanpak alsnog manifest gemaakt. In de conceptfase van het rapport was nog sprake van een nodale politie, alsof het een nieuwe functie betrof. De keuze voor oriëntatie maakt duidelijk dat politiemensen letterlijk en figuurlijk oog moeten hebben voor de betekenis die 'knooppunten in stromen' (van mensen, goederen, geld, data et cetera) voor elk onderdeel van het politievak kunnen hebben. Misdaad is vooral moeilijk

om te begrijpen omdat we het als een aparte categorie van activiteiten benoemen.'

Er zijn en goed kijken

Goed beschouwd hebben nodale en lokale oriëntatie eigenlijk veel met elkaar gemeen. Het motto 'kennen en gekend worden' klinkt ons vertrouwd in de oren. Een wijk is eigenlijk een biotoop die je moet kennen, begrijpen en aanvoelen. Dat vraagt een sterk ontwikkelde zintuigfunctie: van wijkagenten wordt verwacht dat zij proeven, voelen, ruiken en zien wat er aan de hand is. Bij de nodale oriëntatie gaat het in essentie om hetzelfde. Bij een presentatie die Els Brekelmans (divisiechef regionale recherche Brabant Zuid-Oost) onlangs hield over een verkenning die ze samen met enkele collega's naar dit nieuwe fenomeen had gedaan, luidde de conclusie: je moet er zijn en je moet goed kijken. Net als een wijk komen 'stromen' pas tot leven als je ze kunt 'lezen'. In een recent artikel over de Autoriteit Financiële Markten (AFM) in het NRC vertellen enkele medewerkers hoe dat gaat. Zo is er een monitoring room, een kamer aan de Keizersgracht met twintig computerschermen waarop de AFM alle transacties in beursfondsen volgt. Als ze afwijken van het normale, worden ze rood. Uit het artikel komt een strategie naar voren die geen ruimte laat voor gedogen. Wanneer in de krant te lezen valt dat een bestuurder er om persoonlijke redenen voor heeft gekozen geen lid te worden van de raad van bestuur, is dat vaak jargon voor: de betrouwbaarheidstoets niet gehaald. Tien jaar geleden hield de AFM (toen nog Stichting Toezicht Effectenverkeer) alleen toezicht op de effectenhandel. Nu betreft het toezicht alle banken, verzekeraars, beleggingsfondsen en beursgenoteerde ondernemingen.

Elke geconstateerde overtreding is een toevalstreffer

'Met 500 mensen lukraak op het gedrag van zoveel andere mensen letten, dat heeft weinig zin', vervolgt het interview in de Volkskrant. 'Elke geconstateerde overtreding is een toevalstreffer. De AFM houdt daarom toezicht volgens het bijdragemodel: ondernemingen controleren zichzelf. Elk jaar moeten ze van de AFM lijsten invullen over de administratie, de organisatie, de presentatie, de handel en de beleidsbepalende werknemers. Bij elk antwoord moeten ze zich een score toekennen: goed, matig, slecht. Bestuurders zetten hun handtekening

onder de lijsten en worden persoonlijk verantwoordelijk gehouden voor de betrouwbaarheid ervan.' De AFM controleert, voert risicoanalyses uit en onderzoekt dan zelf verder. Als een bestuurder iets groen noemt wat de AFM voor dieproud houdt, dan krijgt het bestuur de vraag wat het eraan denkt te gaan doen. 'Als dat niet helpt, kan de AFM een aanwijzing of een openbare waarschuwing geven, een vergunning intrekken, een registratie doorhalen, een boete of een dwangsom opleggen, aangifte doen bij het Openbaar Ministerie. En als volgend jaar de wetten die de AFM nu uitvoert worden vervangen door één Wet op het Financieel Toezicht, dan komt daar de schandpaal nog bij.' Na invoering van deze wet mag de AFM na onderzoek namen gaan publiceren van bestuurders of ondernemingen, als waarschuwing voor het publiek.

Behalve de AFM zijn er natuurlijk andere bronnen te bedenken die tot inspiratie kunnen dienen bij het operationeel maken van de nodale oriëntatie door de politie. De Sociale Inlichtingen en Opsporingsdienst (SIOD) heeft de afgelopen jaren veel ervaring opgedaan bij de bestrijding van complexe en grote fraude. Mogelijk dat ook de ervaringen met de wet Bibob (Bevordering integriteitbeoordelingen door het openbaar bestuur) de nodale oriëntatie verder kunnen helpen. Zo beschouwd is het concept van 'tegenhouden' (1) een manier van kijken en werken waarbij de nodale oriëntatie een onmisbare schakel vormt. En dan zijn we weer terug bij de overeenkomst tussen de lokale en de nodale oriëntatie. Het gaat om schakelen van het concept van integrale veiligheid van de wijk naar een andere (zelfs virtuele) omgeving. We zullen ons moeten verdiepen in de loop van de stromen. Waar komen ze vandaan, waar gaan ze heen, welke criminogene factoren zijn aan de orde, wie zijn de sleutelpersonen en wie de belanghebbers? Dan wordt vanzelf duidelijk waar de gevoeligheden zitten, waar de veiligheid wordt bedreigd en welke mogelijkheden er zijn om met zo min mogelijk inspanning een zo groot mogelijk resultaat te boeken. Ruud Bik noemde de veiligheidsfouillering ooit terecht een middeleeuwse methode.

Eigentijdse context

De conclusie: bij de nodale oriëntatie gaat het om een variatie op een thema. Het is eigenlijk een tijdloze dimensie van het politievak in een eigentijdse context. De makers van het

visiedocument hebben dat goed gezien en op een aansprekende manier verbeeld. Het politievak is fascinerend, letterlijk en figuurlijk boeiend, en zal dat altijd blijven. Gelukkig maar.

(1) Visiedocument 'Misdad laat zich tegenhouden', advies over bestrijding

en opsporing van criminaliteit. Projectgroep Opsporing Raad van Hoofdc commissarissen, november 2001. Uit deze nota: "Tegenhouden zou men kunnen definiëren als het zodanig beïnvloeden van gedrag en van omstandigheden, dat criminaliteit of andere inbreuken op de veiligheid en de

maatschappelijke integriteit worden voorkomen. Tegenhouden betekent dat de blik en de inspanningen van het gezag worden verlegd 'naar de voorkant.'"

Politiewet en politiebestedel

De discussie over het nieuwe politiebestedel verloopt langs de parlementaire marsroute van een nieuw wetsontwerp. Daarover discussieert de Tweede Kamer op verschillende momenten. Ondertussen proberen verschillende belangengroeperingen de uitslag van de discussie te beïnvloeden. Zo zijn er natuurlijk de Raad van Hoofdcommissarissen, het Korpsbeheerdersberaad en de Raad van Hoofdofficieren. Daarnaast publiceren ook de verschillende politieke partijen af en toe artikelen over dit onderwerp in hun eigen clubblad. De VNG (Vereniging Nederlandse Gemeenten) is van oudsher een belangrijke lobbygroep. Alle gemeenten zijn er lid van. Voorzitter is de Haagse burgemeester Deetman (ook korpsbeheerder en prominent CDA-lid). Onze eigen Korpsbeheerder (Cohen) is weer voorzitter van het Korpsbeheerdersberaad en de Rotterdamse HC Aad Meijboom is weer

voorzitter van de Raad van Hoofdcommissarissen. Zo zit Nederland in elkaar. Iedereen kent iedereen en iedereen schaakt op verschillende borden. En als je je mening niet in de ene club kwijt kunt, kun je altijd nog een ander gezelschap gebruiken om je ideeën naar voren te brengen.

Traditioneel is "politiek links" meer voor een politie die goed geworteld is in de samenleving evenals de VNG en het genootschap van burgemeesters. Daarin zitten ook veel CDA-ers. Landelijk neemt het CDA meestal een tussenpositie in. De Haagse vertegenwoordigers voelen vaak wat meer voor centralistische tendensen en de lokale bestuurders zitten wat dichter bij het idee van de politie als integraal onderdeel van de (lokale) samenleving, uiteraard in ondergeschiktheid aan het (lokale) bevoegde gezag. "Politiek rechts" is i.h.a. wat meer centralistisch en zit

wat meer op de repressieve/justitiële toer.

Belangrijke beslissingen over het politiebestedel worden tijdens een kabinetsformatie genomen. De tussentijdse discussie kan dus gezien worden als opmaat voor de komende kabinetsformatie en de onderhandelingen die daarbij zal worden gevoerd over het politiebestedel. Of de nieuwe politiewet en de nationale politie er (op korte termijn) komen is nog maar de vraag als je leest over de verschillen van inzicht bij de verschillende politieke partijen. Ook de minister van BZK zelf weet het soms niet meer precies. Het zal dus inderdaad wel een zwaar agendapunt worden bij de komende kabinetsformatie. Via het Zwaailicht zullen we u proberen op de hoogte te houden van de ontwikkelingen en van de verschillende politieke standpunten.

De Regiokorpsen en het KLPD gaan op in één organisatie

De ministers Remkes (Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties) en Donner (Justitie) hebben een conceptwetsvoorstel over herziening van het politiebestedel voor advies gestuurd naar het Korpsbeheerdersberaad, de Raad van Hoofdcommissarissen, het College van Procureurs-generaal en de Vereniging van Nederlandse Gemeenten. Het omvormen van de politie tot één organisatie heeft voordelen op het vlak van efficiency, effectiviteit, kwaliteit, flexibiliteit en innovatie. De voorgestelde wijzigingen raken vooral het beheer en het bestuur van de politie, het dagelijkse politiewerk zal hierdoor niet of nauwelijks worden verstoord.

Dit staat in het conceptwetsvoorstel over herziening van het politiebestedel dat de ministers Remkes (Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties) en Donner (Justitie) voor advies naar het Korpsbeheerdersberaad, de Raad van Hoofdcommissarissen, het College van Procureurs-generaal en de Vereniging van Nederlandse Gemeenten hebben gestuurd. Dit conceptwetsvoorstel is een vertaling van het kabinetsstandpunt Evaluatie Politieorganisatie uit oktober 2005.

Regionale en lokale verankering

In het gewijzigde politiebestedel behouden de burgemeester en de officier van Justitie het gezag op lokaal niveau over de politie. De lokale gezagsdriehoeken, waarin de burgemeester, de officier van Justitie en de korpschef of districtchef de feitelijke inzet van de politie bepalen, blijven bestaan. Daarnaast is er het regionale politiebestedel, dat net als het huidige politiebestedel bestaat uit alle burgemeesters in de regio en de Hoofdofficier van Justitie. Het regionale politiebestedel stelt onder meer het regionale politiebeleidsplan vast. Het politiebeleidsplan wordt gebaseerd op de lokale prioriteiten van de gemeenten uit de regio, op de prioriteiten van het openbaar ministerie en op de door de ministers vastgestelde landelijke beleidsdoelstellingen op korpsniveau. Bij het opstellen van het regionale politiebeleidsplan moet het bestuur inbreng vragen van de gemeenteraden in de regio. Op deze manier wordt de positie van de gemeenteraden versterkt. Het regionale politiebestedel bepaalt daarnaast ook hoe de politiesterkte wordt verdeeld in de regio.

Na advisering door het Korpsbeheer

dersberaad, de Raad van Hoofdcommissarissen, het College van Procureurs-generaal en de Vereniging van Nederlandse Gemeenten, zal het wetsvoorstel in de Ministerraad aan de orde komen, en daarna voor advies naar de Raad van State gaan. Het kabinet verwacht het wetsvoorstel eind van de zomer bij de Tweede Kamer in te kunnen dienen. Invoering is voorzien per 1 januari 2008.

Bron: BZK

'Wijziging politiewet niet opportuun'

Politieleiding kritischer dan Remkes eerst beweerde

De PvdA-fractie in de Eerste Kamer vraagt zich af; of minister Remkes van BZK de Tweede Kamer wel juist heeft ingelicht toen hij daar beweerde dat de korpsbeheerders en hoofdcommissarissen hun bezwaren tegen de wijziging van de Politiewet hebben laten varen. Uit een brief van het Korpsbeheerdersberaad en de Raad van Hoofdcommissarissen blijkt het tegendeel.

'Het tij is gekeerd. De hakken staan niet meer in het zand', zei Remkes in februari in de Tweede Kamer over de

opstelling van de politieleiding. Die zelfs hebben aangedrongen op spoedige inwerkingtreding van de wet die de greep van het Rijk op de politie versterkt. De brief van de korpsbeheerder en hoofdcommissarissen aan de Eerste Kamer spreekt andere taal. Volgens de PvdA-fractie in de Senaat bevat deze brief de 'uitgebreid onderbouwde mededeling dat het wetsvoorstel niet opportuun geacht wordt'.

Het ministerie van BZK laat in een eerste reactie desgevraagd weten dat het wel kan kloppen dat Kamerleden de brief uit januari niet kennen, omdat het naar alle waarschijnlijkheid een brief was die aan de minister zelf was gestuurd, waar Remkes uit citeerde.

Het wetsvoorstel van de politieministers Donner (Justitie) en Remkes (BZK) houdt onder meer een versterking in van de sturingsrelatie tussen het Rijk en de politieregio's, met doorzettingmacht voor de minister. De PvdA is zeer verontrust over het voorstel. Zij vindt de hele besluitvormingsprocedure 'onnavolgbaar, om niet te zeggen tamelijk chaotisch'. De PvdA vraagt zich in het voorlopig verslag af of de regering inderdaad van plan is op korte termijn 'onomkeerbare stappen te zetten in deze complexe materie, terwijl de toekomst val, het politiebestedel een belangrijk agendapunt zal zijn bij de ko-

mende kabinetsformatie'. Het CDA wil van de ministers weten of op deze manier, met een veel grotere wijziging van het politiebestedel op stapel, niet sprake is van 'verbrokkeling van wetgeving, die de zorgvuldigheid aantast'. Deze fractie oppert dan ook de mogelijkheid de wetswijziging 'terug te nemen om die vervolgens te realiseren in de over enige maanden te presenteren totaal-wetgeving'. Volgens het CDA zit in het voorstel dat nu voorligt, onmiskenbaar 'een tendens van verdergaande centralisatie, als een opmaat naar nationale politie'.

De VVD-senaatsfractie laat in het voorlopig verslag weten het juist van groot belang te vinden dat de politieministers over versterkte sturingsmogelijkheden beschikken. De fractie van GroenLinks vindt dat het wetsvoorstel, door de hoge mate van centralisatie, de gemeenteraad als gekozen volksvertegenwoordiging op afstand plaatst.

Bron: VNG-Magazine 21 april 2006

VNG-commentaar op nieuw wetsontwerp

De VNG heeft haar commentaar op het conceptwetsvoorstel voor de nieuwe politiewet in een brief verwoord. Deze brief is op 21 april 2006 aan de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties en de minister van Justitie overhandigd. Ons standpunt is breed met onze leden besproken. De belangrijkste punten uit ons commentaar zijn:

- De ministers van BZK en van Justitie beschikken onder de huidige Politiewet 1993 over voldoende instrumenten om de politieorganisatie te sturen maar die worden niet of onvoldoende benut.
- De nieuwe Politiewet (2007) sluit niet aan op de door ministers geschetste

knelpunten en schiet haar doel voorbij.

- Het model van één nationale politie met een directieraad leidt tot vertechocratisering van het politiebestedel. Dit model verbetert de democratische controle niet, integendeel deze verslechtert daardoor vooral op lokaal niveau.
- De invoering van een directieraad levert naar onze mening een 'extra' bureaucratistische laag op, met aan de ene kant het lokale en regionale bestuur en aan de andere kant het nationale bestuur en daartussen een bureau, de directieraad, met politiefunctarissen. Een directieraad met een bijbehorend apparaat wijzen wij dan ook van de

hand. Beter is het om de aandacht en energie te richten op de ontwikkeling van de veiligheidsregio van waaruit veiligheidsbeleid integraal kan worden benaderd.

- Effectief lokaal veiligheidsbeleid vereist dat er kan worden beschikt over de inzet van mensen en middelen. Beheer en gezag zijn daarom onlosmakelijk met elkaar verbonden. In het voorgestelde model wordt de burgemeester vleugellam gemaakt, doordat de lijn tussen beheer en gezag wordt doorgesnoeid.
- Het conceptwetsvoorstel sluit niet aan bij de ontwikkeling van de veiligheidsregio. Op het niveau van de veilig-

heidsregio integreren de besturen van de verschillende operationele diensten. De integratie met het politiebureau is niet mogelijk omdat zij niet beschikken over vergelijkbare bevoegdheden.

• Ook is het aantal politieregio's onzeker omdat dit bij AMvB kan worden

aangepast. Dit zet de ontwikkeling naar veiligheidsregio's ongewenst onder druk.

Verder valt ons op dat veel bepalingen nader worden uitgewerkt in AMvB's. Het aantal AMvB's is te groot en qua inhoud niet acceptabel. Ze moeten te

belangrijke (hoofd)taken regelen die zo aan democratische controle worden onttrokken. De wet zelf zal op die punten duidelijkheid moeten geven.

Bron: VNG website 24.04.2006

Nieuwe Politiewet schiet doel voorbij

De nieuwe Politiewet schiet haast doel voorbij. Dat heeft de VNG in een reactie op het conceptwetsvoorstel van minister Remkes laten weten.

De vorming van een geïntegreerd veiligheidsbestuur, de veiligheidsregio wordt volgens de VNG onder druk gezet, omdat het beheer over de politie wordt genationaliseerd en de rechtspersoonlijkheid van de regiokorpsen komt te vervallen.

De VNG betwijfelt verder of de burgemeester zijn gezagstaak nog wel waar kan maken als hij geen invloed meer

heeft op het beheer. Volgens de VNG komt hij klem te zitten tussen het landelijk vastgestelde kader en de uitwerking in de regionale politiebeidsplannen.

Het is volgens haar ook de vraag hoe de gemeenteraad straks nog werkelijk invloed en controle kan uitoefenen op de uitvoering van lokale prioriteiten. Het leveren van maatwerk wordt vrijwel onmogelijk als lokale en regionale prioriteiten ondergeschikt zijn aan landelijke doelstellingen.

De VNG heeft zich eerder op het stand-

punt gesteld dat de twee politieminsters in het kabinet binnen de huidige Politiewet al voldoende instrumenten hebben om de politieorganisatie te sturen. Maar van die mogelijkheid is al jaren nauwelijks gebruik gemaakt. 'De wet lijkt een ander doel te hebben dan het oplossen van knelpunten', aldus de VNG. In het conceptwetsvoorstel wordt het model van één landelijke politieorganisatie uitgewerkt.

Bron: VNG magazine 5 mei 2006

Opheffing functie korpsbeheerder is onverstandig Wie beheert is de baas

In het concept-wetsvoorstel over de nieuwe politieorganisatie wordt de huidige functie van korpsbeheerder opgeheven. Dat is erg onverstandig omdat daardoor onevenwichtige verhoudingen kunnen ontstaan. De bestuurlijke posities worden verzwakt en er wordt ruimte gegeven aan sterke centralisatie. In de voorstellen wordt één landelijke politieorganisatie gevormd! waarbij een directieraad aan de top staat van de politie, met een politieke verantwoordelijkheid voor de ministers van Binnenlandse Zaken en Justitie. De regionale korpsen blijven bestaan als eenheden, maar hebben niet langer rechtspersoonlijkheid met de daaraan gekoppelde autonomie. Het gezag blijft op het lokale niveau. Er komt een regionaal politiebureau, bestaande uit de burgemeesters en de hoofdofficier van Justitie met als taak

om de regionale beleidsprioriteiten vast te stellen.

Het voordeel van dit stelsel is dat de politieorganisatie weer aansluiting krijgt bij direct gekozen volks-vertegenwoordigingen -het nationale parlement en de lokale volksvertegenwoordigingen. De regionale posities worden verzwakt en instrumenteel gemaakt, waardoor de politieke verantwoordelijkheid voor het politiebeheer, het politiebeleid en het politiegezag worden verhelderd.

Evident nadeel van deze voorstellen is dat er sprake is van een zeer zware vorm van centralisatie. Het Nederlandse politiebureau kent traditioneel een sterke lokale inbedding. Deze werd aangetast door de regionalisering in 1993.

Worden de genoemde voorstellen ingevoerd dan is dat een nieuwe aanslag op het decentrale karakter van de Nederlandse politie. Daarbij moet

tevens worden bedacht dat de betekenis van de gezags-uitoefening sterk afhankelijk is van het beleid en het beheer. Naarmate het politiebeleid en het politie-beheer verder worden opgeschaald zal de gezagsuitoefening aan toenemende inflatie onderhevig zijn. Minister Remkes betoogt -onder andere in een videoboodschap op de website van Binnenlandse Zaken - dat het lokale gezag onaantast blijft. Dat is juist waar het gaat om de gezagsbevoegdheid; het is echter onjuist betreffende de invloed van de gezagsdragers. De burgemeesters hebben geen invloed meer op het beheer. De geschiedenis van de Nederlandse politie laat zien dat wie beheert de baas is en dat beheer onder alle omstandigheden dominant is ten opzichte van beleid. In het nieuwe stelsel wordt de regionale korpschef aangestuurd

door de centrale directieraad; daarbij is de beleidsaansturing door het regionale college van ondergeschikt en secundair belang, alle ontkenningen ten spijt. Vanuit centraal beleid kan het regionale en lokale beleid worden beïnvloed en gestuurd door de beheersbevoegdheid. Verzekeringen van de minister dat hier terughoudendheid zal worden betracht zijn niets waard, want dat type toezeggingen biedt geen enkele garantie tegen allerlei vormen van toekomstige bemoeizucht. Ook in het verleden bleken dergelijke toezeggingen geen betekenis te hebben. Vervolgens hebben de voorstellen aanzienlijke gevolgen voor de verhouding tussen de handhaving van de openbare orde (de bestuurlijke politietaak) en de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde (de justitiële politietaak). Door het functioneren van korpsbe-

heerders en hoofdofficieren van Justitie op het regionale niveau kon een zekere balans worden gevonden tussen de beide taak-stellingen. Nu de functie van korpsbeheerder wordt geschrapt, de positie van de korpschef sterker wordt, de hoofdofficier zijn positie behoudt en de voorzitter van het regionale politiebureau nauwelijks positie heeft, is de kans groot dat dit leidt tot onevenwichtige verhoudingen. De voorzitter van het regionale politiebureau lijkt op het eerste oog een beetje op de huidige korpsbeheerder, maar nader bekeken is deze functie de zwakste van alle die in het geding zijn. De politieminsters zijn er kennelijk op uit om de positie van de nogal autonome korpsbeheerders te breken en bij invoering van het nieuwe politiebureau zal dat aardig zijn gelukt. Een bijkomend effect is dan tevens dat

de justitiële lijn sterker is geworden en wel door de aanzienlijke verzwakking van de bestuurlijke lijn. Daarom is er alle reden nog eens goed na te denken over het schrappen van de positie van de korpsbeheerder. Minister Remkes beweert dat het beeld van een centralistisch geordend politiebureau in strijd is met de bedoelingen. Er zou voldoende ruimte overblijven voor decentraal beheer. Als dat het uitgangspunt vormt, is er ook geen enkel bezwaar om de positie van korpsbeheerder te handhaven en deze te belasten met het volgens de minister zo belangrijke decentrale beheer.

prof. Mr. D. J. Elzinga, Hoogleraar staatsrecht RU Groningen in Binnenvlands Bestuur 12 mei 2006

A.J. Meijboom voorzitter Raad van Hoofdcommissarissen

Hoofdcommissaris A.J. (Aad) Meijboom (54), korpschef van de Politie Rotterdam-Rijnmond, is met ingang van 1 april 2006 voorzitter van de Raad van Hoofdcommissarissen (RHC). Hij volgt B.R. (Bob) Visser (54) op, korpschef van de Politie Kennemerland, die aftreedt na de formele bestuursperiode van twee jaar.

De heer Meijboom is sinds 1970 werkzaam bij de politie. Hij vervulde tot

1992 diverse functies bij het Korps Rijkspolitie. Meijboom was onder andere districtscommandant rijkspolitie Nijmegen en in zijn tijd daarvoor bij de rijkspolitie in het district Breda onder andere belast met de opbouw en organisatie van grootschalig optreden in Nederland.

In 1992 werd Meijboom benoemd tot plaatsvervangend korpschef van de Politie Gelderland-Zuid. Op 1 juni 1998 werd Meijboom korpschef van de Poli-

tie Twente en sinds 1 december 2001 is hij korpschef van de Politie Rotterdam-Rijnmond.

In zijn functie als voorzitter van de RHC is de heer Meijboom lid van het Nationaal Platform Criminaliteitsbeheersing, bestuurslid van het Nederlands Politie Instituut en bestuurslid van het Ien Dalesfonds (stimuleringsfonds basispolitiezorg).

Politiechef: justitie talmt uit angst om fouten te maken

Justitie treuzelt bij de strafrechtelijke vervolging van bekende Nederlanders. Dat bemoeilijkt de opsporing en bovendien dreigt 'het risico van rechtsongelijkheid'.

Dat stelde recherchechef van de Amsterdamse politie W. Woelders op het congres 'Tien jaar na Van Traa' in Rotterdam.

Het OM beslist altijd voortvarend over de vervolging van verdachten, zei Woelders. Maar als het om beroemdheden gaat, zoals 'bekende vastgoedjongens', „merk ik dat er andere criteria gelden. Dan lijkt een officier van justitie ineens niet meer zelfstandig te kunnen beslissen." Dan wordt de top van het OM geraadpleegd en zelfs minister Donner. Maar het is niet zo dat het OM afziet

van vervolging als iemand bekend is, zei Woelders. Hij schetste –geanonimiseerd– één geval, waarin een advocaat gestolen informatie kreeg van een crimineel. Het overleg binnen het OM over vervolgstappen duurde zo lang, dat het voor de politie te laat werd om met succes de telefoon te tappen.

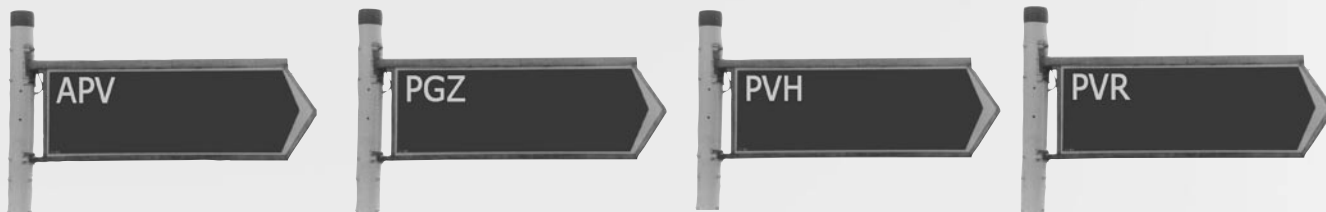
De uitlatingen van Woelders zijn opmerkelijk gezien de recente ophef over advocaat A. Moszkowicz. Zijn naam komt voor in het strafdossier tegen zijn cliënt Willem Holleeder. Moszkowicz zelf is, voor zover bekend, geen verdachte. Op de suggestie van een toehoorder dat de aarzeling bij het OM misschien 'mr. M.' betrof, reageerde Woelders niet.

Bij de vervolging van bijvoorbeeld advocaten en notarissen moet Justitie

extra zorgvuldig zijn, schrijft de wet voor. Daar staat Woelders achter. Maar onderzoeken tegen bekende Nederlanders worden nodeloos vertraagd door aarzelingen, ingegeven door angst de mist in te gaan. De druk vanuit de politiek en de media is groot. „Bij ons is dit een paar keer voorgekomen. Ik krijg er kromme tenen van. Want Jan-met-de-Pet die gaat wel gewoon meteen." Woelders en zijn korpschef B. Welten hebben bij de top van het OM hun ongenoegen hierover geuit, zegt hij. Daar werd vastgesteld dat de politie niet "het gezag is" en slechts "moet uitvoeren".

Bron: Trouw

Er is immers maar één weg in de juiste richting: DePolitiebonden.nl

Klokkenluiderregeling voor de politie

Bij besluit van 3 februari 2006 (Stb 2006, 130) is de klokkenluiderregeling ook van toepassing voor de sector Politie. Bij het vaststellen van een procedure voor het melden van een vermoeden van een misstand een onderscheid wordt gemaakt tussen een interne en een externe procedure. De interne procedure is geregeld in het Barp en Brvp. Uitgangspunt bij een klokkenluiderregeling is steeds dat de ambtenaar de

vermoede misstand eerst meldt binnen de organisatie waar de ambtenaar werkzaam is. Zo wordt de organisatie de mogelijkheid geboden een vermoeden van een misstand adequaat te behandelen. Voor het geval de melder het niet eens is met de uiteindelijke conclusie, de melder niet of niet tijdig het naar aanleiding van de melding ingenomen standpunt verneemt of er zwaarwegende redenen in de weg

staan aan een interne melding, wordt de weg geopend naar een externe procedure. Het besluit biedt een voorziening voor deze externe procedure. Er is een commissie van externe deskundigen in het leven geroepen, de Commissie integriteit overheid, die adviseert over een gemeld vermoeden van een misstand.

Nota van toelichting "KLOKKENLUIDER"

Algemeen

Bij Wet van 23 januari 2003 tot wijziging van de Ambtenarenwet in verband met integriteit (Stb. 60) is in artikel 125, eerste lid, van de Ambtenarenwet een nieuw onderdeel m ingevoegd. Dat onderdeel bepaalt dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur voorschriften worden vastgesteld betreffende een procedure voor het omgaan met vermoedens van misdaden binnen de organisatie waar de betrokken ambtenaar werkzaam is. Een zelfde bepaling is opgenomen in artikel 12, eerste lid, onderdeel r, van de Militaire Ambtenarenwet en op grond van artikel 50, eerste lid, van de Politiewet 1993 moet ook voor de politie bij of krachtens algemene maatregel van bestuur een dergelijke klokkenluidderregeling worden vastgesteld. Beoelde voorschriften zijn opgenomen in de artikelen 79a tot en met 79e van het Algemeen Rijksambtenarenreglement, 55d tot en met 55h van het Besluit algemene rechtspositie politie, 14c tot en met 14g van het Besluit rechtspositie vrijwillige politie, 70g tot en met 70k van het Burgerlijk Ambtenarenreglement Defensie, 126g tot en met 126k van het Algemeen Militair Ambtenarenreglement, 114a tot en met 114e van het Ambtenarenreglement Staten-Generaal en 85a tot en met 85e van het Reglement Dienst Buitenlandse Zaken. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van de Wet van 23 januari 2003 en uit vorenbedoelde voorschriften blijkt dat bij het vaststellen van een procedure voor het melden van een vermoeden van een misstand een onderscheid wordt gemaakt tussen een interne en een externe procedure. Uitgangspunt bij een klokkenluidderregeling is steeds dat de ambtenaar de vermoede misstand eerst meldt binnen de organisatie waar de ambtenaar werkzaam is. Zo wordt de organisatie de mogelijkheid geboden een vermoeden van een misstand adequaat te behandelen. Voor het geval de melder het niet eens is met de uiteindelijke conclusie, de melder niet of niet tijdig het naar aanleiding van de melding ingenomen standpunt verneemt of er zwaarwegende redenen in de weg staan aan een interne melding, wordt de weg geopend naar een externe procedure.

Het onderhavige besluit biedt een voorziening voor deze externe proce-

cedure. Er is een commissie van externe deskundigen in het leven geroepen, de Commissie integriteit overheid (hierna: de commissie), die adviseert over een gemeld vermoeden van een misstand.

De belangrijkste Artikelen

Artikel 1

In onderdeel b is het begrip betrokkene gedefinieerd. Het onderhavige besluit heeft in beginsel slechts betrekking op ambtenaren in de zin van de in de definitie genoemde rechtspositiereglementen. Het is echter wenselijk dat iedereen die in de desbetreffende ambtelijke organisatie werkzaam is – men denke aan uitzendkrachten, gedetacheerde, stagiaires – en die kennis draagt van een misstand binnen de organisatie, zo'n misstand kan melden in de wetenschap dat er ook werkelijk aandacht aan zijn melding zal worden besteed. De definitie van het begrip betrokkene maakt het mogelijk dat personen op wie de in het desbetreffende rechtspositiereglement opgenomen regeling met betrekking tot het melden van een vermoeden van een misstand door het bevoegd gezag van overeenkomstige toepassing is verklaard – bijvoorbeeld in de detacheringovereenkomst –, een misstand binnen de organisatie waar zij Staatsblad 2006 130 5 werkzaam zijn bij de commissie kunnen melden. Wie in concreto het bevoegd gezag is, blijkt uit het desbetreffende rechtspositiereglement. Onderdeel c bepaalt wat onder een vermoeden van een misstand moet worden verstaan. Bij het concipiëren van deze definitie is gekeken naar de in het Verenigd Koninkrijk tot stand gekomen Public Interest Disclosure Act 1998. Het moet gaan om het aan de orde stellen van misdaden die voldoende zwaarwegend zijn. De gebruikte kwalificaties grove schending van wettelijke voorschriften of beleidsregels, groot gevaar voor de gezondheid, de veiligheid of het milieu alsmede zeer onbehoorlijke wijze van functioneren dienen ertoe duidelijk te maken dat de betrekkelijk zware procedure, waarbij ook een beroep kan worden gedaan op een onafhankelijke commissie, niet bedoeld is voor (vermoedens van) schendingen van lichte aard. Bij de parlementaire behandeling van de in de aanvang van deze nota van toelichting genoemde wijziging

van de Ambtenarenwet is onderkend – en aanvaard – dat er met betrekking tot deze kwalificaties een grijs gebied bestaat tussen bijvoorbeeld een grove schending en een minder grove schending en dat van geval tot geval bezien moet worden of voor een melding de onderhavige procedure openstaat (TK 2001–2002, 27 602, nr. 5, p. 14).

Uitgangspunt is overigens wel dat meldingen van lichtere schendingen binnen een organisatie ook bespreekbaar moeten zijn en dat daarop eveneens serieus en adequaat wordt gereageerd. Aan de basis van een misstand ligt het feit dat een ambtenaar zich niet heeft gedragen zoals een goed ambtenaar betaamt, een norm die onder meer is neergelegd in artikel 50 ARAR. Dit uitgangspunt is in de omschrijving van het begrip misstand aldus vertaald, dat een grove schending van wettelijke voorschriften of beleidsregels, maar ook meer in het algemeen een zeer onbehoorlijke wijze van functioneren, die het goed functioneren van de openbare dienst in gevaar kan brengen, als een vermoeden van een misstand wordt aangemerkt. Van een grove schending van wetten is ook sprake als een ernstig strafbaar feit wordt begaan: een misdrijf of een ernstige overtreding. In die gevallen zal dikwijls voor de betrokkene in de zin van dit besluit ook een verplichting tot aangifte gelden (vergelijk artikel 162, maar ook artikel 160 Wetboek van Strafvordering), terwijl in de andere gevallen een bevoegdheid tot het doen van aangifte bestaat.

Onder een zeer onbehoorlijke wijze van functioneren kunnen tal van zaken vallen. Het gaat dan niet om tekortkomingen in het primaire functioneren van de ambtenaar, zoals structureel te laat komen, de kantjes ervan af lopen, het maken van kopieën voor privé-doeleinden en dergelijke; deze tekortkomingen zullen langs andere weg moeten worden gecorrigeerd. Er wordt bedoeld op een tekortschieten in de wijze van functioneren die de integriteit van de organisatie in gevaar kan brengen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan grootschalige fraude (overigens op zichzelf ook al een grove schending van regelgeving) of het achterhouden van informatie over grove schendingen van regelgeving of beleidsregels of over feiten of

omstandigheden die een groot gevaar voor de gezondheid, de veiligheid of het milieu kunnen opleveren. Speciale vermelding verdienen activiteiten die kunnen worden samengevat onder «misleiden van justitie» (in de Public Interest Disclosure Act 1998 wordt gesproken van «miscarriage of justice»). Hierbij kan men denken aan zaken die kunnen leiden tot een veroordeling ten onrechte, zoals het gebruik maken van niet valide forensische technieken, het achterhouden van bewijsmateriaal voor de verdediging of het plegen van meened, waardoor een goede rechtsgang, waarin politie, openbaar ministerie en de rechterlijke macht een rol spelen, wordt gefrustreerd. Staatsblad 2006 130 6. Dergelijke misstanden moeten ook zonder omwegen gemeld worden, los van een – verplichting tot – aangifte bij een verdenking van strafbaarfeiten. De zelfstandige waarde van het «groot gevaar voor de gezondheid, de veiligheid of het milieu» zit vooral daarin, dat zulk gevaar niet per definitie het gevolg behoeft te zijn van of zich openbaart als ernstige schending van wettelijke voorschriften of beleidsregels, dan wel een zeer onbehoorlijke wijze van functioneren. Ook in dat geval is sprake van een misstand die gemeld moet worden. Aandacht verdient dat iets wat naar zijn aard als een lichte schending kan worden gezien door de schaal waarop of de frequentie waarin dit plaatsvindt onder omstandigheden onder de definitie van (een vermoeden van) een misstand kan komen te vallen. De procedure ziet niet op kritiek op gemaakte beleidskeuzes of «hear-say-verhalen» oftewel ongefundeerde geruchten. In dit verband is het nuttig op te merken dat een betrokkene die te goeder trouw in overeenstemming met de klokkenluideregeling melding maakt van een vermoede misstand waarvan hij het vermoeden louter kan baseren op informatie die hij heeft opgevangen, valt onder de beschermingsbepaling van artikel 125a, vierde lid, van de Ambtenarenwet, ook als achteraf blijkt dat die informatie niet hard kan worden gemaakt. Betrokkene had kennelijk aanleiding die informatie als serieus aan te merken.

Artikel 3

De commissie bestaat uit drie leden onder wie de voorzitter; daarnaast kunnen plaatsvervangende leden worden benoemd. Zij worden benoemd door de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties. De commissie dient onafhankelijk te zijn en er dient zorg voor gedragen te worden

dat de leden het vertrouwen hebben van zowel werkgevers als werknemers. Om die reden worden centrales van verenigingen die zijn toegelaten tot het arbeidsvoorwaardenoverleg van de sectoren waarvoor de commissie werkzaam is, in de gelegenheid gesteld voorstellen te doen over de benoeming van de leden.

Artikel 6

Op grond van artikel 6 kan alleen een betrokkene zoals gedefinieerd in artikel 1 een vermoeden van een misstand melden bij de commissie. Het bepaalde in het derde lid sluit een anonieme melding uit. Onder omstandigheden kan het wenselijk zijn dat de anonimiteit van de betrokkene gewaarborgd blijft ten opzichte van het bevoegd gezag, bijvoorbeeld indien de ambtenaar zich bedreigd voelt of indien de vermoede misstand door het bevoegd gezag zelf is begaan. Dit is in het vijfde lid verwoord. Indien de commissie de daarvoor opgegeven reden(en) niet van voldoende gewicht acht, waarborgt zij niettemin de verlangde anonimiteit, tenzij de betrokkene, na overleg met de commissie, heeft aangegeven zijn verlangen tot anoniem blijven niet te handhaven. Voorts geeft het derde lid onder meer aan dat de melding de reden van de melding aan de commissie en de motivering daarvan moet bevatten. Daarmee wordt bedoeld dat betrokkene moet aangeven welke van de vier situaties, aangegeven in het eerste lid, onder a, b en c, en het tweede lid, aanleiding is voor de melding en bovendien moet onderbouwen waarom die situatie van toepassing is: waarom is betrokkene het niet eens met het door het bevoegd gezag ingenomen standpunt (a), welke termijn is gesteld (b en c) en overschreden (b), waarom is die termijn onredelijk lang Staatsblad 2006 130 7(c), welke zwaarwegende redenen zijn er om de misstand niet te melden binnen de organisatie waar betrokkene werkzaam is (tweede lid).

Artikel 7

Artikel 7 regelt dat de commissie een ontvangstbevestiging stuurt naar betrokkene die een vermoeden van een misstand bij de commissie aanhangig heeft gemaakt. Eveneens wordt het bevoegd gezag op de hoogte gebracht van de inhoud van de melding.

Artikel 8

De commissie kan een melding van een vermoede misstand niet-ontvankelijk verklaren, indien de in de rechtspositieregeling opgenomen termijn waarbinnen het bevoegd gezag een

standpunt moet innemen nog niet is overschreden, indien die termijn niet onredelijk lang is verlengd of indien er naar het oordeel van de commissie geen zwaarwegende redenen in de weg staan aan een melding binnen de organisatie. Voorts beoordeelt de commissie of een melding voldoet aan enkele formele vereisten. Is in de melding de misstand niet omschreven dan zal de betrokkene in de gelegenheid worden gesteld alsnog een omschrijving te geven van de misstand die hij vermoedt. Als de betrokkene dan nog geen of een onvoldoende omschrijving geeft van de misstand, kan de commissie de melding niet-ontvankelijk verklaren. Een anonieme melding leidt eveneens tot niet-ontvankelijkverklaring. Impliciet vloeit uit het bepaalde in artikel 6 en uit de in artikel 1 gegeven definities voort dat de commissie een melding van een vermoede misstand eveneens niet-ontvankelijk kan verklaren, indien de vermoede misstand zich voordoet buiten de organisatie waar betrokkene werkzaam is of indien deze niet is te scharen onder een van de gevallen, opgesomd in de definitie van een vermoeden van een misstand.

Artikel 9

De commissie stelt naar aanleiding van de melding het noodzakelijke onderzoek in. Het bevoegd gezag verleent aan dat onderzoek zijn medewerking. Eventuele kosten voor het onderzoek komen voor rekening van de desbetreffende organisatie. Ten behoeve van het onderzoek kan de commissie bij het bevoegd gezag de inlichtingen inwinnen die zij voor haar advies nodig acht. Het bevoegd gezag verschaft de commissie de benodigde informatie. Vraagt de commissie om informatie die niet openbaar kan of mag worden gemaakt, dan wordt dit vermeld bij de aanbieding van deze informatie aan de commissie. Het vierde lid van artikel 9 treft hiervoor een voorziening. De commissie dient in dergelijke gevallen vertrouwelijk met deze informatie om te gaan en deze waar nodig te beveiligen tegen kennisneming door onbevoegden. Het niveau van de te treffen beveiligingsmaatregelen dient gelijkwaardig te zijn aan het niveau dat op grond van de geldende voorschriften binnen de Rijksdienst voor dergelijke informatie wordt gehanteerd. In dit verband moet in het bijzonder worden gedacht aan het Voorschrift Informatiebeveiliging Rijksdienst, Bijzondere Informatie (VIR-BI). Het moge duidelijk zijn dat het vierde lid er niet toe strekt dat lichtvaardig een beroep wordt gedaan op een vertrouwelijk karakter van

Artikel 10

Indien een melding ontvankelijk is, staat de commissie voor de taak om het bevoegd gezag te adviseren over het gemelde vermoeden van een misstand. De commissie kan mogelijke oplossingen aandragen voor het opheffen van de geconstateerde misstand of het voorkomen van een dergelijke misstand. Het eerste lid stelt dat de commissie binnen drie maanden na ontvangst van de melding advies uitbrengt. Voorzien is dat de commissie meer tijd nodig kan hebben. Zij stelt in dat geval zowel de betrokkene als het bevoegd gezag gemotiveerd op de hoogte van het verdagingbesluit. Het is de bedoeling dat de motivering zowel de reden van de verdaging bevat als de argumentatie voor de tijdsduur van de verdaging, waartoe de commissie heeft besloten; uitgangspunt is dat voor een langere tijdsduur zwaardere argumenten moeten gelden. Het advies wordt toegezonden aan het bevoegd gezag. In afschrift wordt het advies toegezonden aan de betrokkene die het vermoeden van een misstand heeft gemeld.

Daarbij worden het eventueel vertrouwelijke karakter van de informatie en de terzake geldende wettelijke bepalingen in acht genomen. In dit verband is onder meer te wijzen op de geheimhoudingsplicht van artikel 2:5 van de Algemene wet bestuursrecht die voor de commissie geldt. Dat artikel schrijft voor dat een ieder die is betrokken bij de uitvoering van een taak van een bestuursorgaan en daarbij de beschikking krijgt over gegevens waarvan hij het vertrouwelijke karakter kent of redelijkerwijs moet vermoeden en voor wie niet al een wettelijke geheimhoudingsverplichting geldt, verplicht is tot geheimhouding.

Dit voorschrift geldt ook voor instellingen en daartoe behorende of daarvoor werkzame personen. De commissie kan dus de betrokkene die een vermoeden heeft gemeld, geen inzage verstrekken in door het bevoegd gezag aan de commissie gezonden vertrouwelijke informatie. Een tijdstip waarop het advies aan de betrokkene wordt toegestuurd, is niet voorgeschreven. Het kan onder omstandigheden noodzake-

lijk zijn eerst het bevoegd gezag naar aanleiding van het advies gelegenheid te bieden om maatregelen te nemen, bijvoorbeeld ter voorkoming van het verduisteren van bewijsmateriaal. In dat verband kan de commissie het bevoegd gezag bijvoorbeeld meedelen dat betrokkene het advies eerst na een bepaalde termijn krijgt toegezonden. De commissie maakt het advies geanonimiseerd openbaar door publicatie in de Staatscourant met inachtneming van de bestaande terzake geldende wettelijke bepalingen met betrekking tot het vertrouwelijke karakter van de informatie. De commissie kan besluiten van publicatie af te zien, indien zwaarwegende belangen zich verzetten tegen openbaarmaking. Te denken is in dit verband aan de situatie, dat de commissie het bevoegd gezag adviseert een strafrechtelijk onderzoek in te stellen. In zo'n geval kan het openbaar maken van het advies ertoe leiden, dat binnen de desbetreffende diensteneheid belangrijk bewijsmateriaal kan worden vernietigd.

Bron: BZK

Bewust omgaan met informatie

De politie bekleedt een bijzondere positie in de samenleving. Buiten het leger is het de enige instantie die geweld in de samenleving mag gebruiken.

Daarnaast beschikt de politie over persoonlijke informatie van mensen die mogelijk een onveilig element vormen in onze samenleving. Op basis van deze informatie wordt zo nu en dan besloten tot handelen om de samenleving te beschermen tegen deze individuen.

Diezelfde politie in deze bijzondere positie bestaat wel uit mensen. Deze mensen leven niet geïsoleerd van de andere mensen, het zijn mensen van vlees en bloed, het zijn mensen met emoties en het zijn ook nog eens mensen die omgaan met andere mensen. Voor hun werk hebben deze mensen toegang tot persoonlijke informatie

over anderen. En die informatie mag uitsluitend worden gebruikt voor hun werk, en nergens anders voor!

In de afgelopen jaren is ook bij de politie het meeste werk geautomatiseerd en zijn de opgeslagen gegevens toegankelijker geworden. Daarmee is gelijk ook het risico van misbruik van deze informatie toegenomen. En onder misbruik verstaan we hier het gebruik door derden/niet-bevoegden. Maar ook intern kennen we misbruik, bijvoorbeeld door collega's die niet bij een onderzoek zijn betrokken. Dit misbruik valt ruwweg onder te verdelen in bewust en onbewust gebruik van informatie.

Bij de politie wordt er alles aan gedaan om ervoor te zorgen dat de fysieke beveiliging van de informatie optimaal is

(wisselende wachtwoorden, beperkte toegang op basis van functie, firewalls etc.) Maar een gebouw kan nog zo goed beveiligd worden, als iemand de deur openlaat valt iedere beveiliging weer weg. En hoe vaak laten we wel eens een deur openstaan, omdat we toch zo terugkomen... omdat er toch niemand in de buurt is... omdat er hier toch nooit iets gebeurt... omdat...

Dit is de reden dat de politie heeft besloten een gerichte communicatiecampagne op te starten rond het project Informatiebeveiliging. Een campagne met als direct doel het creëren van bewustzijn van het belang van informatiebeveiliging en dit bewustzijn vervolgens te versterken.

Evaluatie politie- en justitieonderzoek Schiedammer Parkmoord

Het eindrapport van het evaluatieonderzoek is naar het politie- en justitieonderzoek in de Schiedammer Parkmoord aangeboden aan de voorzitter van het College van procureurs-generaal, mr. H.N. Brouwer. Het College had in december 2004 de opdracht gegeven tot de evaluatie om te onderzoeken hoe het heeft kunnen gebeuren dat een onschuldig man werd vervolgd en veroordeeld. De evaluatie is uitgevoerd door advocaat-generaal mr. F. Posthumus van het Ressortsparket Amsterdam. Hij werd in het onderzoek bijgestaan door twee onafhankelijke externe deskundigen: de hoogleraar straf- en strafprocesrecht prof. mr. Y. Buruma en voormalig plaatsvervangend korpschef van de regiopolitie Gelderland-Midden A.P. de Vries. Daarnaast was er bijstand van een politieteam onder leiding van officier van justitie E. van der Bijl en inspecteur T. Vermeulen. Het College heeft opdracht tot de evaluatie gegeven om te kunnen vaststellen hoe het proces van waarheidsvinding is verlopen. Doel van de evaluatie is aanknopingspunten te vinden voor verbetering van de opsporing en vervolging. Het rapport van het evaluatieonderzoek wordt dan ook afgesloten met een aantal aanbevelingen die Posthumus heeft opgesteld.

Voorgeschiedenis

Op 22 juni 2000 werd in het Beatrixpark in Schiedam het tienjarige meisje Nienke gedood en de toen elfjarige Maikel ernstig mishandeld. Kees B., de man die aanvankelijk als getuige werd gehoord, werd op 5 september 2000 als verdachte aangehouden. Op 9 en op 10 september bekende hij, de feiten gepleegd te hebben. De man werd door de Rechtbank in Rotterdam schuldig bevonden. Het Gerechtshof in Den Haag veroordeelde hem in hoger beroep voor de feiten in het Beatrixpark tot achttien jaar gevangenisstraf en tbs.

Toen in augustus 2004 een andere man bekende dat hij Nienke gedood en Maikel mishandeld had en nadat technisch bewijs was gevonden dat die bekentenis ondersteunde, werd duidelijk dat een onschuldig man was veroordeeld. Het evaluatierapport: "Dat is vreselijk. Voor de onterecht veroordeelde Kees B., voor de nabestaanden van Nienke

en voor Maikel en diens ouders, omdat voor hen de zaak nu nog niet afgesloten kon worden; en ook voor de politiemensen, de leden van het OM, de rechters en alle anderen die op enigerlei wijze hebben bijgedragen aan de totstandkoming van het onjuiste rechterlijk oordeel."

Hoofconclusies

Er zijn in het politie- en justitieonderzoek in de Schiedammer Parkmoord vele zaken opeenvolgend misgegaan, met ernstige gevolgen. Er is sprake geweest van een aaneenschakeling van slordigheden en beoordelingsfouten. Wat wellicht het zwaarst heeft gewogen is dat vanaf de bekentenis van B, er onvoldoende rekening is gehouden met de mogelijkheid dat ook iemand die een bekentenis heeft afgelegd, onwaarheid kan spreken. Daarnaast werden allerlei fouten die soms ook al in een eerdere fase van het onderzoek waren gemaakt, versterkt door het ontbreken van een kritische blik en tegenspraak. Zowel bij degenen die direct bij het onderzoek betrokken waren als bij degenen die op enige afstand stonden.

Te weinig gestructureerd onderzoek

Het heeft in het begin van het onderzoek ontbroken aan een goede tactische planning. Zo is het niet vast komen te staan dat het onderzoeksteam werkte aan de hand van duidelijke checklists. Dit droeg bij aan een weinig gestructureerd onderzoek. Ten onrechte is na de bekentenis van B. niet doorgerechercheerd om inconsistenties in zijn verklaring ten aanzien van wat overigens bekend was te onderzoeken en ten onrechte is ook niet doorgegaan met onderzoek op andere lijnen. Vanaf de bekentenis van B. werd het onderzoek geheel verdachtegeleid, en werd er nauwelijks nader misdrijfgeleid onderzoek verricht noch systematisch gezocht naar inconsistenties tussen de verschillende aanwijzingen.

De ontlastende waarde van ontbrekende technische sporen

In dit onderzoek is gebleken hoe gevaarlijk het is als er onvoldoende synergie bestaat tussen het technische en het tactische onderzoek. In het begin van het onderzoek zijn er fouten gemaakt bij het verzamelen en

bewaren van de technische sporen. Er was dus weinig technisch bewijs en datgene wat er was, pleitte tegen de betrokkenheid van B. Dit argument kon echter gemakkelijk terzijde geschoven worden omdat de analyse van het DNA-materiaal niet ondubbelzinnig in de richting van een ander wees. Het is positief te waarderen dat medewerkers van het NFI hun twijfels wel hebben geuit.

Ontbreken van tegenspraak

De korps- en parkleiding hebben onvoldoende de organisatie van tegenspraak gestimuleerd teneinde eventuele onvolkomenheden in het onderzoek te voorkomen of tegen te gaan. Bij de inrichting van het tactische onderzoek is nagelaten tegenspraak en toetsmomenten te organiseren. Naast de identificatiefase (vinden van de dader) is in deze zaak ook kritiek op het onderzoek in de bewijsfase (de fase waarin er een verdachte is en de zitting bij de rechter wordt voorbereid). Juist in de bewijsfase mag een krachtiger tactische leiding worden verlangd die ook tegenspraak oplevert.

Van slachtoffer naar niet serieus genomen kroongetuige

Om verschillende redenen werd Maikel niet serieus genomen als getuige. Onderdelen van zijn verklaringen werden weggeredeneerd en gerelativeerd voor zover zij wezen in een andere richting dan die van B. Het is opvallend dat de bij de rechter getuigende gedragswetenschappelijke deskundigen aan het niet serieus nemen van de voor B. ontlastende verklaringen van Maikel voeding hebben gegeven.

Een valse bekentenis zonder onrechtmatige druk

De zaakofficier weigerde in te gaan op het verzoek van de raadsman van B. om bij een aantal verhoren aanwezig te zijn, hoewel de rechter-commissaris dit verzoek niet onwelwillend bezag. Ten onrechte is tijdens de verhoren van B. waarin hij bekende, geen gebruik gemaakt van video-opnames. Hierdoor is niet met volledige precisie te achterhalen wat zich tijdens de verhoren heeft afgespeeld. Wel is het de overtuiging van de opsteller van dit rapport dat tijdens deze verhoren geen ontloe-

laatbare druk op B. is uitgeoefend, in de betekenis van druk die jegens eenieder ontoelaatbaar zou zijn. De politie heeft onvoldoende gehandeld naar het feit dat ook zonder dat sprake is van een door de politie afgedwongen bekentenis, een valse bekentenis kan zijn afgelegd. Er kan een bijzondere plicht rusten op de teamleiding en/of officier van justitie om – bijvoorbeeld bij een sterk emotionele verdachte – te laten onderzoeken of een afgelegde bekentenis vals is. Van een dergelijk onderzoek is in casu niet gebleken.

Daadkrachtig afwerken in plaats van objectiviteit

De zaakofficier heeft na de bekentenis van B. te zeer gekozen voor een daadkrachtig afwerken van de zaak in plaats van voor een objectieve, kritische door-denkning van een en ander. Er is bewust voor gekozen om geen andere onderzoeksrichtingen meer uit te werken. Na de veroordeling in eerste aanleg raakte de zaakofficier op de hoogte van de twijfels die bij het NFI leefden over de betrokkenheid van Kees B. bij de strafbare feiten. Zij heeft ten onrechte nagelaten het ressortparket Den Haag hiervan op de hoogte te stellen. De advocaat-generaal heeft met professionele afstandelijkheid en kritische betrokkenheid de zaak beoordeeld. Het standpunt dat zij uiteindelijk in het requisitoir heeft ingenomen, is in het licht van de nauwgezette analyse van de door haar gesignaleerde vragen en ongerijmdheden moeilijk te begrijpen en is niet inzichtelijk geworden. De AG heeft een beoordelingsfout gemaakt door de twijfels die bij het NFI leefden niet ter kennis van het Gerechtshof en de verdediging te brengen.

DNA-onderzoek door het NFI

In het evaluatierapport wordt uitgebreid aandacht besteed aan het technisch onderzoek dat het Nederlands Forensisch Instituut (NFI) heeft verricht en aan de rol van de officier van justitie en de advocaat-generaal daarbij. In aanvulling op het 'gewone' DNA-onderzoek heeft het NFI in deze zaak ook op grote schaal de toentertijd nieuwe

Low Copy Number (LCN) technologie toegepast, die het mogelijk maakt van heel weinig lichaamcellen een DNA-profiel te genereren. De resultaten van deze methode kennen echter een tamelijk hoge graad van onbetrouwbaarheid. In twee sporen die in deze zaak zijn aangetroffen (op de laars en in het nagelvuil van Nienke) kon naast het profiel van Nienke en Maikel tevens een onvolledig profiel worden vastgesteld van een onbekende derde, niet zijnde B. Daarbij kon niet worden uitgesloten dat die onvolledige profielen afkomstig waren van hetzelfde individu. Het profiel van de onbekende derde is vergeleken met de profielen in de DNA-databank, maar dat leverde geen hit op. Deze feiten zijn opgenomen in de rapportage van het NFI en maakten deel uit van het strafdossier. Van een aantal andere sporen (op de veter en het lichaam) kon geen profiel worden vastgesteld dat door de deskundige van het NFI bruikbaar werd geacht voor DNA-vergelijking. De uitvoerend onderzoeker van het NFI was de mening toegedaan dat de uitkomsten wél bruikbaar waren en dat zij wezen in de richting van hetzelfde mannelijk individu als in het nagelvuil en op de linker laars. Deze mening werd door de deskundige van het NFI, mede gezien de lage kwaliteit van de onderzochte sporen en de gebruikte, minder betrouwbare LCN-methode, niet gedeeld en is om die reden niet in de rapportage opgenomen. De officier van justitie en advocaat-generaal hebben, vertrouwend op de wetenschappelijke expertise van de deskundige als verantwoordelijke voor het opstellen van de NFI-rapportage, zijn opvatting gevolgd. Hoewel de twee NFI-medewerkers dus van mening verschilden over de vraag of in alle profielen de kenmerken van dezelfde donor zaten, waren zij het erover eens dat het profiel van B. niet terug te vinden was in de mengprofielen. De twijfel die zij door het ontbreken van elk spoor van Kees B. hadden over de betrokkenheid van B. bij de strafbare feiten, is in gesprekken met de officier (na de zitting bij de rechtbank) en met de AG (voor de

zitting bij het Hof) gemeld. Over het algemeen moet professionele twijfel die door NFI-medewerkers wordt geuit als zwaarwegend worden beschouwd en door het OM in het strafproces onderwerp van bespreking worden gemaakt. Dat is in deze zaak in onvoldoende mate gebeurd.

Belangrijkste aanbevelingen

Naar aanleiding van de evaluatie doet de onderzoeker een groot aantal aanbevelingen. De zeven voornaamste thema's waarover aanbevelingen worden gedaan zijn:

- * De korpsleiding en de parketleiding moeten in kapitale delicten de organisatie van tegenspraak organiseren.
- * De kennis van officieren van justitie op forensisch-technisch gebied en van het tactische recherchewerk moet worden vergroot.
- * Binnen de politie moet het beheer van stukken van overtuiging en sporenmateriaal beter worden geregeld. Het NFI moet duidelijker rapporteren.
- * In grote onderzoeken moeten verhoren audiovisueel worden vastgelegd.
- * Er moet aandacht worden besteed aan de theorie en praktijk van het verdachtenverhoor en aan het fenomeen van de valse bekentenis.
- * Deskundigen die een rol hebben gespeeld in het opsporingsonderzoek, moeten slechts onder nadrukkelijke vermelding van die rol worden voorgedragen als deskundige ter terechtzitting.
- * Er moeten kaders worden vastgesteld voor de invulling van de taak van de officier van justitie als leider van het opsporingsonderzoek. De officier van justitie moet zich er voortdurend van bewust zijn dat andere procesdeelnemers, in het bijzonder rechter en verdediging, voor een goede vervulling van hun functie deels afhankelijk zijn van de officier van justitie.

Bron: Persbericht Openbaar Ministerie

Hogere belastingheffing Tor?

Met ingang van 1 januari 2005 betalen collega's die gebruik maken van de TOR (tijdelijke ouderenregeling) meer belasting. Niet de zogeheten "witte tabel" (loonbelasting) zou langer van toepassing zijn, maar de "groene tabel" (belasting over pensioen). De groene tabel wordt gehanteerd omdat vanaf deelname aan de TOR niet langer sprake is van een directe tegenprestatie voor verrichte arbeid. Door het toepassen van de groene tabel heeft de TOR-deelnemer geen aanspraak op de arbeidskorting of op de verhoogde arbeidskorting voor oudere werknemers. Vorenstaande kan ertoe leiden dat het netto maandinkomen 130 euro lager uitvalt.

Stand van zaken

In het overleg met de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

(BZK) is vorenstaande voorgelegd. De Minister heeft vervolgens de kwestie aan de orde gesteld bij de Minister van Financiën. Inmiddels is bekend geworden dat de Minister van Financiën vasthoudt aan het standpunt dat ten aanzien van eenieder die gebruik maakt van de TOR de groene tabel dient te worden toegepast.

Bezwaar indienen bij de belastinginspecteur

Wij adviseren leden om officieel bezwaar aan te tekenen bij de belastinginspecteur tegen de salarisstrook waarin voor het eerst inhouding volgens de groene belastingtabel plaatsvindt. Dit moet u als lid zelfstandig doen. Wacht daar niet te lang mee, want de leden die van de TOR-regeling gebruikmaken en met deze inkomensdaling geconfronteerd worden, moeten namelijk

binnen zes weken na ontvangst van de desbetreffende salarisstrook bij de belastingdienst schriftelijk bezwaar aantekenen.

Om elke discussie achteraf te voorkomen, raden wij u aan om dit via een aangetekende brief te doen. Anders bestaat het gevaar dat er later een discussie ontstaat of het bezwaarschrift al dan niet tijdig is ontvangen.

Nieuwe aanpak verslaafde veelplegers

Burgemeester Cohen, hoofdofficier De Wit (OM), politiecommissaris Welten en wethouder Zorg Belliot brachten een werkbezoek aan De Bijlmerbajes. Reden van dit bezoek: de nieuwe opvang van verslaafde veelplegers. Amsterdam vangt verslaafde veelplegers op een nieuwe manier op: twee jaar lang vallen deze veelplegers onder een speciale maatregel, en in die periode ontvangen zij verplicht zorg van instanties als de GGD.

Aanpak harde kern

Op deze wijze pakt Amsterdam de harde kern van verslaafde veelplegers aan die verantwoordelijk zijn voor veel overlast en onveiligheid (winkeldiefstallen, autokraken, geweldsdelicten) in de stad.

Succesvolle aanpak

Tot nu toe is de aanpak succesvol: begin 2006 zitten 140 verslaafde veelplegers in dit programma. De Dienst Justi-

tiële Inrichtingen creëert in 2006 extra plekken waardoor het totaal in de regio Amsterdam op 187 komt.

Na een paar weken weer op straat

Burgemeester Cohen, mede namens hoofdofficier De Wit (OM) en politiecommissaris Welten: "Het gaat om de groep daders die zorgt voor het leeuwendeel van de overlast en onveiligheid in vooral de binnenstad en Amsterdam Zuidoost. Onze nieuwe aanpak voorkomt dat criminelen na een paar weken weer op straat komen en keer op keer de fout in blijven gaan. Op deze manier wordt het effect van het politieoptreden vergroot. En justitie kan deze mensen ook langere tijd aaneen vastzetten."

Psychische problemen

Deze mensen zijn vrijwel allemaal verslaafd en hebben vaak psychische problemen. Om hier meer aan te doen stelt het college van B&W nu 1 miljoen euro

ter beschikking voor extra psychische hulp.

De Amsterdamse wethouder Zorg, Hannah Belliot, is verantwoordelijk voor de zorgverlening; "Een strenge maar tegelijkertijd humane maatregel. Deze groep is erg bedreven in het mijden van de zorg die ze eigenlijk zo hard nodig hebben. Nu worden ze verplicht om deel te nemen aan dagprogramma's en krijgen ze psychische hulp. Dit is echt een breuk met het verleden. Als het ons lukt om mensen hierdoor uiteindelijk therapietrouw te maken, hebben we een geweldig middel in handen om de mensen te helpen én de overlast structureel te verminderen."

Bron: www.amsterdam.nl

Remkes en drie politiebonden eens over vernieuwd politie-uniform

Minister Remkes en drie van de vier politiebonden zijn het eens over een vernieuwd politie-uniform. Het leren jack verdwijnt op termijn, maar politiemensen die nu al een leren jack hebben, mogen dat tot 2015 blijven dragen. Tot eind 2007 kunnen zij hun huidige leren jack nog vervangen voor een nieuw exemplaar. Deze concessie heeft minister Remkes gedaan, omdat veel politiemensen sterk aan het leren jack gehecht zijn. Eerder wilde Remkes het leren jack in één klap voor iedereen afschaffen.

Verder zijn bij het vernieuwde uniform een blauw jack van moderne stof en een parka (half lange jas) de standaard. De politie krijgt geen cap, en houdt voorlopig de platte pet. Wel wordt gekeken naar andere hoofddeksels voor verschillende werkomstandigheden en seizoenen.

Jassen, wapenkoppel en overhemden
Standaard krijgt de politie een blouson (jack van moderne, blauwe stof) en een half lange parka als jas. De koppel (riem) wordt onder de parka gedragen. Dit besluit was al eerder genomen. In het eerste ontwerp zou de koppel over de parka heen gedragen worden, maar dan zouden politiemensen bij het uitoefenen van hun jas eerst hun koppel met wapens moeten afleggen. De koppel over de parka kon ook door belagers makkelijk vastgegrepen worden. Deze beide aspecten maakten het onveilig de koppel over de jas heen te dragen. In het nieuwe model kunnen politiemensen via splitsen met ritsen in de parka bij hun pistool en pepperspray. Wel wordt nog gekeken naar het snel kunnen grijpen naar de reservepatroonhouder. Mogelijk leidt dit nog tot kleine aanpassingen.

Op de rug van blouson en parka staat op een flap het woord "politie". Deze flap is weg te vouwen en af te sluiten met een rits. De bevestiging is aangepast, zodat de flap niet als "handvat" door belagers gebruikt kan worden.

Op termijn verdwijnt het leren jack. Maar omdat sommige politiemensen erg hechten aan het leren jack, mogen zij het tot 2015 blijven dragen als zij het nu al hebben. De laatste leren jacks kunnen tot en met 31 december 2007 besteld worden voor degenen die het

ook nu al hebben. Met ingang van 13 januari 2005 (de datum van het overleg met de politiebonden) kunnen politiemensen die nu nog geen leren jack hebben, er echter geen meer bestellen. Ook aspiranten krijgen vanaf deze datum geen leren jack meer.

Volgens Remkes en de politiebonden moet het uniform niet alleen gezag uitstralen, maar ook duidelijk maken dat de politie open, benaderbaar en sympathiek is. Verder heeft de betere kwaliteit van moderne stoffen de doorslag gegeven voor de keuze voor een nieuw stoffen jack.

De huidige koppel met veiligheidsbevestiging ("beltkeeper") blijkt in de praktijk niet te bevallen. Afgesproken is dat er uiterlijk in het voorjaar van 2006 een nieuw model ingevoerd zal zijn. Remkes heeft toegezegd dat in de tussentijd politiemensen vrij zijn om zelf een ander merk of type koppel te kiezen.

Het overhemd van alle politiemensen wordt wit. Nu wordt in sommige korpsen nog een lichtblauw overhemd gedragen, maar dat is niet meer in productie. Minister Remkes heeft de politiebonden toegezegd dat iedereen zeven in plaats van vijf overhemden krijgt (zowel met korte als met lange mouw, totaal dus 14 overhemden). Dit in verband met het soms veelvuldig moeten verschonen en dus wassen.

Geen cap

De politie krijgt geen cap, maar houdt voornamelijk de platte pet als onderdeel van het vernieuwde uniform. De oorspronkelijk ontworpen cap kwam op onderdelen slecht uit de draagproeven.

Veel politiemensen vonden de cap te weinig gezag uitstralen. Ook het publiek was verdeeld, bleek uit onderzoek. Terwijl andere kledingstukken van het vernieuwde uniform door zo'n 70 à 75 procent van het publiek positief werden beoordeeld, gold dat voor de cap maar voor ruwweg 50 procent.

Wel zal gekeken worden naar andere hoofddeksels, die onder bepaalde omstandigheden in het politiewerk beter geschikt zijn. De huidige bontmuts blijft voor winterse werkomstandigheden voorlopig onderdeel van het kledingpakket, totdat in het algemeen over hoofddeksels voor verschillende omstandigheden een nieuwe keuze is gemaakt.

Overige standaardkledingstukken en regels

In februari vorig jaar werden Remkes en de politiebonden het al eens over andere onderdelen van het vernieuwde uniform: tuniek (colbertjasje), overjas, zomerpantaloon, winterpantaloon voor mannen, zomerhandschoenen, regenbroek, trui, sokken, stropdas, slip-over, hoed voor vrouwen en pet. Het ministerie en de drie politiebonden zijn het nu ook eens geworden over de winterpantaloon voor vrouwen.

Over de uitvoering van winterhandschoenen zal later worden gesproken. Het gaat er hier om de optimale combinatie te vinden van voering tegen kou, snijveiligheid en toch voldoende soepelheid om pistool en pepperspray met handschoenen te kunnen gebruiken. Er liggen proefmodellen voor winterhandschoenen klaar om getest te worden. Ook wordt gevraagd wat de ervaringen met winterhandschoenen in Canada en IJsland zijn.

Politiemensen die op medisch advies of vanwege hun lichaamsmaten maatkleding, maatschoenen of afwijkende confectieschoenen nodig hebben, kunnen dit altijd krijgen. Totdat er centraal een nieuws assortiment schoenen is gekozen, zijn politiemensen vrij zelf schoenen aan te schaffen, zolang dit past binnen het beleid van het eigen korps. Hoewel de stoffen van de standaardkleding voldoen aan alle anti-allergienormen, kunnen politiemensen die bijvoorbeeld allergisch zijn voor wol, ook kleding van een aangepaste stof krijgen.

Over de draagwijze van de kleding zal minister Remkes geen landelijke regels vaststellen. Het gaat hierbij bijvoorbeeld over het dragen van overhemden met lange of korte mouw en het dragen van pet of hoed. Hij laat dit over aan het overleg tussen korpsen en de ondernemingsraden. Ditzelfde geldt voor het vaststellen van wasvergoedingen. De hoofdcommissarissen zullen onderling afspraken maken om zo veel mogelijk te zorgen voor uniformiteit van de regels in heel Nederland. Maar door het overleg van de verschillende hoofdcommissarissen met hun eigen ondernemingsraden in de korpsen, kunnen er toch regionale verschillen ontstaan. Voor bepaalde aspecten zal eventueel regionaal overleg gevoerd moeten worden met de politiebonden.

Speciale kleding voor bijzondere groepen

De afspraken die nu gemaakt zijn gelden voor de politiemensen in de basispolitiezorg, de wijkzorg etc. Later zal nog gekeken worden naar de kleding van politiemensen in bijzondere functies, zoals mobiele eenheid, hondenbegeleiders, politie te water, verkeersdienst en politiemensen op mountainbike of te paard etc.. Dan zal ook gekeken worden naar een werkbreek voor politiemensen in de reguliere basispolitiezorg die met regelmaat in vuile of moeilijke omstandigheden moeten werken (opspringende vlooiën in vervuilde panden, kruipwerk, vieze ondergrond, etc.).

Het is niet de bedoeling dat korpsen naast de vastgestelde uniformen nog andere, eigen uniformen vaststellen voor bijzondere groepen van hun personeel (bijvoorbeeld voor baliemedewerkers). Politiemensen werken dus ofwel in een landelijk vastgesteld uniform, ofwel in hun eigen kleding.

Onderzoek

Bij het ontwerp van het vernieuwde uniform is gekeken naar veiligheid, draagcomfort en uitstraling (herkenbaarheid, uitstraling van gezag, benaderbaar zijn, er verzorgd uitzien) en het bereiken van meer eenheid (uniformiteit). De vernieuwde kledingstukken zijn getest in draagproeven. Dit heeft tot verschillende aanpassingen in de eerste ontwerpen geleid, zoals het aanbrengen van capuchons, verandering van de ruglap, en het dragen van koppel met wapens onder de parka. Ook zijn de verschillende kledingstukken technisch getest in een laboratorium. Zo blijken de parka en blouson voldoende bescherming tegen kou te bieden. Wel wordt nog gekeken of een blouson met langer rugpand (of een andere aanpassing) voor politiemensen op mountainbikes mogelijk is, tegen optrekkende kou bij voorovergebogen zit op de fiets.

TNS NIPO heeft een representatief onderzoek gedaan naar wat het publiek vindt van de vernieuwingen van het politie-uniform, vooral over de uitstraling daarvan. Het herziene uniform blijkt

iets beter te scoren dan het huidige. Een grote meerderheid (74 procent) van het publiek vindt het vernieuwde uniform goed passen bij de politie. Volgens TNS NIPO is dat een opvallend resultaat, aangezien mensen het vernieuwde uniform in de dagelijkse praktijk nog niet hebben kunnen zien.

Daarnaast kon iedereen via de website www.ministerremkes.nl zijn mening geven. Hierop zijn ruim 1400 reacties binnen gekomen. Zoals verwacht waren de reacties niet representatief voor de Nederlandse bevolking. Toch heeft minister Remkes ook deze reacties serieus genomen. Voor de standpunten van de politiebonden zijn vooral de raadplegingen in eigen kring doorslaggevend geweest.

Invoering

Het vernieuwde uniform wordt niet in één klap, maar stapsgewijs ingevoerd. Op het moment dat de huidige contracten voor kledingstukken aflopen, wordt het nieuwe model aangeschaft. Hierdoor zijn er geen extra kosten voor de korpsen. Korpsen kunnen er echter voor kiezen beeldbepalende kledingstukken als parka en blouson in één keer in te voeren. In dat geval zijn de kosten voor vervroegde afschrijving van de oude kledingstukken voor het politiekorps.

Bron: BZK

